

DE PROFUNDIS

Դ

I

Պիսի դառնանք, այո՛ ... օտարներ ձեռք
 Սիրելիներն պիտի՝ հանդիպին կաթնագին,
 Զատին նորէն, ու միանան նորէն, անլերջ,
 Մութին՝ լոյսին՝ ցուրտին՝ կրակին:

Եղբւր եմք միտք, պիտի ըլլանք յաւերժապէս,
 Սակայն օտարներ ձեռք մը մէջ ամէն անգամ.
 Մարդը, պրտակը բընութեան, հրապարակ կամ հեգ,
 Վաղը զեռուն է անպայման:

Վաղը ծիլ է, ու մասնիկներ ծաղիկի մէջ,
 Վաղը բոյր է, ու հառազայք է աննըւան ...
 Ու կեանքն այսպէս յաւերժական մի ելեւէջ ...
 Օ՛, այս կասակ մըն է անհամ:

Եղբւր եմք միտք, բայց ո՞վ գիտէ ո՛ւր կամ ինչպէս,
 Ո՞վ կը յիշէ անցեալ ձեռքն իր բիւրաւոր ...
 Անհուն հիգոլ հասնիլ մինչեւ կասարն այս վէս,
 Յետոյ իյնալ քաւալըրոր,

Ու փայփայուիլ, ու ձեռքուն դառնալ նախկին,
 Ինչ որ էիր միլիոնաւոր դարեր առաջ,
 Ու նոյն ձեռքով նոյն վերելքը փորձել կրկին —
 Այս է գաղտնիքը վրան բաց:

II

Բայց ո՞վ լուծած է գաղտնիքը մանէն անդին ...
 Այս լոյսին մէջ մենք մանուկներ ենք խաբխափող,
 Թանձր խաւար է մեր առջեւ, եւ անդունդին
 Անբաժան է գաղտնիքին հողն:

Կեանքն ալ գաղտնիք է սակաւին մեզի համար,
 Բայց բանաւոր օրէնք մ'անուշ կը վարէ զայն.
 Նիւթն ալ ունի իր գաղտնիքները անհամար...
 Մեր շուրջը ի՞նչ գաղտնիքներ կան:

Ի՞նչպէս կըրնանք մենք նիւթելէն մեր աչքերով,
 Զըննել նիւթը եւ գաղտնիքին բանալ փականքն.
 Շարժումն ի՞նչպէս կ'ըլլայ նուագ մը հոգեբով,
 Կամ կ'ըլլայ լոյս, կ'ըլլայ երանգ:

Եւ ո՞վ կըրնայ ըսել թէ Նիւթն է ամէն բան,
 Թէ ոչինչ կայ անկէ անդին մեզի անհաս,
 Թէ ոյժը լոկ անօրագած նիւթ է միայն,
 Անօրը նիւթ՝ Սէր ու երազ:

Եւ թէ ոչինչ կը մընայ մեր էութենէն...
 Թէ պրոպրիէ մ'է կեանքը խեղճ ազամորդուն,
 Փրփուր միայն որ խաղալիկ կ'ըլլայ հովէն,
 Կը լուծուի մէջ անհուն ծովուն:

III

Չանն երբ փրփի, Խաւարին է իշխանութիւնն.
 Լարն երբ փրփի կը լրուէ ձայնը յաւիտեան.
 Կեանքն երբ դադրի, ա՛լ չի գործեր միտքը մարդուն.
 Այս է Օրէնքը Բընութեան:

— Զի փրնանար լոյսը սակայն, հեղ մ'արձակուած,
 Զայնը լարին կ'ըլլայ շարժում յաւերժական,
 Տիեզերքին մէջ ոչինչ է անհետ ջրնջուած,
 Այս ալ օրէնք է Բընութեան:

Շարունակիկ

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ